

22ste zondag door jaar A

Mt.16, 21-27

Verleden zondag hoorden we hoe Jezus Petrus de taak gaf voor de Kerk de steenrots te zijn, en Petrus neemt die taak serieus. Als Jezus vandaag depressief begint te doen en zegt dat zijn zending, die zo goed begonnen is, op een fiasco uit zal lopen, geeft Petrus Hem een standje. Het klinkt zelfs bijna als een imperatief, een gebiedende wijze: 'Zoiets mag U nooit overkomen'. Petrus treedt hier op met gezag, zelfs tegenover Jezus. Maar die laatste fluit Petrus terug: als hij zo tewerk gaat is hij geen steenrots, maar een steen des aanstoots, een satan. En Jezus keert zich daarop direct tot zijn leerlingen, tot ons, met een antwoord wat eigenlijk alleen maar met verstomming slaat: 'Wie mijn leerling wil zijn, moet Mij volgen door zichzelf te verloochenen en zijn kruis op te nemen'. Eigenlijk alles behalve publiciteit voor het christendom.

Maar wat betekent dat eigenlijk, 'uzelf verloochenen'? Om zichzelf te verloochenen moet men om te beginnen eerst zichzelf zijn. Dat is tegenwoordig al vaak een probleem. Met name jonge mensen hebben dikwijls veel tijd nodig om zichzelf te worden. Sommigen proberen dat door zich uiterlijk te profileren met bepaalde kledij, haartooi, piercings en tatoeages, of door te experimenteren met allerlei dingen. Ergens is dat te begrijpen (niet goed te praten, wel te begrijpen): als ge overspoeld wordt door TV en internet, weet ge op den duur niet meer wat ge nog kunt geloven, op welke basis ge kunt bouwen.

Nu, aan iemand die zichzelf nog niet gevonden heeft kunt ge moeilijk vragen zichzelf te verloochenen. Met andere woorden: op de eerste plaats vraagt Jezus om uzelf te zijn. Dat is immers de vraag die de liefde stelt: 'Ik vraag u uzelf te zijn, echt te zijn wie ge bent met alles wat daarbij hoort aan licht en donker, aan mooi en moeilijk'. Dan pas kunt ge de volgende stap zetten en de neiging aanpakken alleen voor uzelf te leven en alles naar u toe te halen. Uzelf verloochenen betekent dus niet: ophouden uzelf te zijn, maar u totaal inzetten op de weg van de liefde voor God en de mensen. Eigenlijk geeft de liefde ons zelf het antwoord op de vraag wat het betekent uzelf te verloochenen.

Als een meisje tegen haar lief zegt dat ze een stropdas met witte bolletjes zo mooi en deftig vindt, dan loopt die jongen, die eigenlijk eerder van een geruite stropdas houdt, heel de week alle winkels af om het volgend weekend in zo'n gespikkelde stropdas te kunnen verschijnen. Hij is daar niet kapot van, maar hij is fier te kunnen vertellen hoeveel moeite het hem gekost heeft zo'n ding te vinden. Als ge iemand bemint, volgt ge niet meer uzelf, maar de beminde. Uzelf verloochenen betekent dus: niet meer uzelf volgen, maar die ander, uit liefde. Want alleen uit liefde kunt ge uzelf verloochenen zonder u te verwringen of te beschadigen.

En dan wordt ook het vervolg van het Evangelie een beetje duidelijker. We hebben allemaal ons kruis om te dragen, want we hebben allemaal onze wensen en dromen die nooit helemaal worden ingewilligd. Het leven is nooit ten volle

zoals wij het zouden wensen. We zijn beperkt, en dus onvolmaakt. Soms zijn er ook wonden die nooit helemaal genezen. En ook de mensen waar we mee samenleven zijn beperkt en onvolmaakt. Hetzelfde geldt voor de materiële dingen om ons heen en de schepping. Zou 'uw kruis opnemen' niet voor een groot stuk kunnen betekenen: die beperkingen accepteren? Echte liefde valt, voor ons mensen, samen met het accepteren van onze beperkingen. Wie dat niet doet is zowel voor zichzelf als voor z'n omgeving ongenietbaar. Maar nogmaals: dat kunt ge niet buiten de liefde om. Op het moment dat ge dat alleen probeert te beredderen, zult ge verliezen.

Het is een moeilijke opgave die Jezus vandaag geeft. Maar misschien dat Hij zelf daarom de eerste is geweest om ze te aanvaarden: geboren in een kribbe, en gestorven door de geestesbekrompenheid van de mensen. Gods Zoon aanvaardt het mensenleven met de dood, die er de uiterste beperking van is. Maar doorheen dat lijden, wat iedere mens ten deel valt, weet Hij één ding zeker: Hij weet zich bemind, gedragen door God. Iets wat Petrus nog niet kan begrijpen.

Hoe begrijpelijk Petrus' wens ook moge zijn, eigenlijk is die van Jezus veel mooier en reëler: ten volle willen leven als mens, binnen de beperkingen die ons leven heeft, ontvankelijk voor Gods wil. En wat is die 'wil van God'? Niet dat wij lijden, maar dat Hij bij ons zou zijn doorheen de sacramenten, het gebed en de enkele heel bijzondere mensen die Hij tijdens ons leven op ons pad brengt. En het is belangrijk om die drie dingen te koesteren: ze maken een mens gelukkig, ondanks lijden of beperkingen van welke aard dan ook. Amen.

Johan Goris, pastoor